

Filipíny jsme si zamilovali

Vedro. Radost. Úleva. Přijetí. A zase vedro. Konečně jsme tady. Cesta z maličké České republiky až na vzdálené ostrovy v Asii byla náročná. Pokud chcete zažít opravdové dobrodružství na letišti, zkuste si váš pas zapomenout, ztratit, nemít platný nebo si ho prostě jen na chvíli dejte do jiné kapsy, než jste zvyklí. Naše šestičlenná parta, která se vydala pomoci dětem bydlících ve slumech na Filipínách, vám to zcela jistě může potvrdit. „Akce Nártoun Filipíny 2015“ je projekt, do něhož jsou zapojeny desítky lidí a jde o zcela unikátní příležitost podělit se o naše bohatství s těmi, kteří takové štěstí neměli.

Po roce příprav a plánování jsme se na Filipíny vypravili. Pět mladých studentů z Plzně a jeden odvážný profesor ze ZČU. Jak jsem již zmínila po naší ne vždy lehké cestě, jsme dorazili na místo. Vyčerpaní, se spánkovým deficitem (přece jenom 8 hodin časového posunu, to už chvíli trvá, než si tělo zvykne), ale plni nadšení splnit úkol, kvůli němuž jsme sem přijeli. Měli jsme před sebou 14 dní na to poznat místní kulturu, seznámit se s obyvateli Filipín, ale hlavně rozjet adopci na dálku pro filipínské děti v nouzi.

Díky křesťanské organizaci YWAM jsme hned v prvních dnech mohli navštívit slumy na okraji města Cagayan de Oro. Společně s našimi překladateli jsme procházeli úzkými uličkami kolem provizorně postavených baráků z desek a plechů, narychlo stlučených dohromady. Tedy alespoň mně provizorní připadaly. Pro rodiny obývající tyto příbytky to však byla celoživotní realita. Dostalo se nám příležitosti nahlédnout přímo dovnitř a velmi často i možnosti proniknout do života místních. Sdíleli s námi své příběhy, radosti, starosti. Člověk mohl jen žasnout nad tím, jak málo mají a stále dokážou být šťastní. Kolem nás pobíhaly děti jen bosky, hrály si s míčem, zpívaly a tleskaly. Právě těmto dětem nemohou rodiče zajistit dostatečné vzdělání nebo i jen dostatek základních potřeb pro život, jako je jídlo a voda.

Jedním z nejlepších zážitků bylo, když jsme zrovna s nimi vyrazili do obchodáku nakoupit boty, ve kterých by mohly chodit do školy. Jednalo se asi o osmdesát dětí. Těchto osmdesát dětí, plus nás šest a ještě několik dalších pomocníků se naskládalo do tří aut. Zní to až neuvěřitelně, ale jak jsme zjistili, některé věci tady fungují prostě jinak. Tato auta nebo-li jeepney, jsou staré americké jeepy z války. Místní je přestavěli, pomalovali a nyní je využívají jako prostředky MHD. Dovnitř se normálně vejde asi deset Evropanů nebo dvacet pět Filipínců. Filipínci jsou totiž drobnějšího vzrůstu a na rozdíl od nás se nebojí kontaktu s ostatními. Uvnitř plného jeepneyho to pak vypadá jako u nás v ranní tramvaji, kdyby do ní někdo nacpal ještě o polovinu víc lidí. Když takto naplněné tři vozy zastavily před obchodem s botami, vyskákali všichni ven a naběhli dovnitř. Kdo měl vybráno, odevzdal svůj úlovek a šel domů. My jsme díky příspěvkům a finančním darům všechny páry bot zaplatili a večer jim je rozdali. To s jakou hrdostí si v nich další den školáci vykračovali, je nepopsatelné.

V dalších dnech jsme pomáhali v jednom z Nehemiášových domů, ústavu pro zneužívané dívky. Opravili jsme střechu, vymalovali kuchyň a večery pak trávili s holkami, buď hraním her, nebo třeba pomáháním s domácími úkoly.

Ty dva týdny, které jsme na Filipínách mohli strávit, byly úžasné. Poznali jsme jedny z nejmilejších a nejusměvavějších lidí na světě. Zároveň jsme ale viděli věci, které člověku vyrazí dech, nutí jej zamyslet se a přehodnotit svůj žebříček priorit. Přírodní katastrofy (zemětřesení a časté tajfuny) s nimiž se musí Filipínci potýkat. Chudoba, hlad, nedostatek vzdělání. Děti žebrající celý den na ulici. Zřejmě se to zdá těžké, ale něco prostě musíme zažít a prožít, abychom tomu dokázali čelit. Abychom dokázali začít měnit naše životy a svět kolem nás.

Lucie Růžicková

BLUE VELVET - HUMANS TO HUMANS

Skvělá akce, o kterou tolik z vás přišlo. Litujete. Máte jediný štěstí, že se pravděpodobně nekonala naposledy.

V sobotu 24. října 2015 se v nových prostorách na adrese Vltavínská 5, nedaleko obchodního centra Olympie konala akce BLUE VELVET - HUMANS TO HUMANS. Akci pořádaly slečny Marie Mojsenuková a Karolína Kerestešová.

Mohli jste zde prodávat své staré oblečení, módní doplňky, knihy nebo vlastnoručně vyrobené kousky či se na ně jen přijít podívat, nakoupit, popovídat si se spoustou zajímavých lidí nebo ochutnat výborné domácí muffiny a limonády.

Celkem se prodávalo u tří stojanů. My (prodávající) jsme nastoupili hned dopoledne, i když lidé chodili spíše až po obědě. Jak jsem zmínila hned na začátku, účast nebyla tak hojná, ale odpoledne nás přišli podpořit kamarádi a myslím, že jsme všichni odešli spokojení.

Vyzdvihnout bych chtěla dvě věci. Za prvé organizaci pořadatelek, protože vše zvládly opravdu na jedničku! A pak originální vlastnoručně vyrobené kousky Honzy Anděla, jehož další tvorbu můžete sledovat na blogu andelsantinova.blogspot.cz, na kterém spolupracuje, jak název napovídá, se svou kamarádkou Denisou Šantínovou. Hlavní náplní blogu jsou, mimo jejich zmíněnou tvorbu, outfity, kavárny, super místa a zajímavé události.

O případném dalším konání akce vás budeme informovat.
Veronika

fotky: Barbora Doubková, Denisa Šantínová, Jan Anděl a Kovy

Mezi lidmi se pohybují každý den a stále objevují...

Ahoj, milí čtenáři!

Mé jméno je Sára. Jsem studentka umělecké školy a připravila jsem si pro vás rozhovory se zajímavými lidmi z Plzně. Zkrátka si myslím, že stojí za to vám ukázat rozmanitost pozoruhodných lidí, které denně potkáváte na ulicích a možná i některé z nich znáte!

Mé rozhovory ponesou štítek "Mezi lidmi" a dnes se podíváme přesněji na pár osobností z taneční skupiny „BO“, ve které sama tančím a moc dobře tuhle partičku znám. Takže se pojďme společně podívat, co nám o sobě Kewin s Terkou prozradili...

Hezké čtení!

Kewin

Ahoj Kewine, tak se nejdřív představ našim čtenářům. Někteří tě možná znají z mejdanů, ale přeci jen... Odkud jsi, kolik ti je, atd.?

No to nevím, na takhle nóbl mejdany jen tak někoho nepouštějí, takže... Neee, sranda samozřejmě! Jmenuji se Pavel Hranička a jsem hrdý Plzeňák, který už má na svém kontě 20 roků a z toho se už přes 12 let věnuji tanci.

Kdy jsi začal s tancováním a co tě k tomu vedlo?

Tak s tancováním sem začal po přistěhování do Plzně a bylo to hned po mých osmých narozeninách a byli to asi moji rodiče, kteří mě k tomu jakože vedli, protože od malička sem doma poslouchal písničky od Dj Tiesta a tak podobně, takže mě to k pohybu do hudby táhlo samo.

Proč zrovna street dance?

Za těch 12 let jsem si vyzkoušel všechno a to, od rock and rollu, latinu, klasiky, disco dance, moderny, ale street dance byl k mému srdci a duši nejbliž.

Jak vznikla tvoje přezdívka "Kewin"?

Na gymplu mi jí dala parta kamarádů, kteří už dřív spolu chodili na školu a měli spolužáka, který mi prý byl hrozně podobný a říkali mu Kewin, ten kluk vypadal úplně jinak než já, ale to už je vedlejší, Kewin mi prostě zůstal.

Jak často do týdne tancuješ? A kde? Jsi v nějaké skupině?

Tančím denně a to opravdu denně, protože si nemůžu dovolit "se zastavit", pořád mám ještě před sebou v tanci hodně práce, a proto makám, co to jde. Tancuji v taneční škole B-Original, kde působím jako tanečník už šestým rokem a teď od září jakožto lektor juniorské věkové kategorie.

Jaké jsou tvé největší dosavadní úspěchy v tanci i v životě?

V tanci je to asi každoroční účast na mistrovství republiky se složkou, ve které tancuji a v životě je to určitě právě již zmíněný trenérský post. :)

Kromě tancování, děláš ještě něco? Pracuješ?

Tanci dávám opravdu všechno a je to vlastně i můj hlavní příjem co se týče peněz, ale samozřejmě výdajů je hodně, takže brigádníčím a přivydělávám si v organizacích všeho druhu, kde také vyučuji hip hop.

Pamatuješ si nějakou aktuální hlášku, kterou používáš ty a tvoje okolí?

Asi úplně nejvíc se teď uchytil "věšák" a "větrák". Jelikož nadšení z nově přidělaných věšáků v šatně se v primitivnějším světě vyjádří s pusou dokořán a neandrtálským tónem jediné "věšák". A k tomu větráku? To si povíme někdy jindy.

Vzkaz čtenářům?

Jak řekl můj vousatý guru: „V zdravém těle, zdravý duch... papaj pribiňáčka!"

Terka Susů

Ahoj Terko, prosím představ se našim čtenářům, protože ne všichni tě možná znají. Odkud jsi, kolik ti je? Řekni nám něco o sobě.

Ahoj Sáro! Jmenuji se Tereza Susová. Jsem z Plzně a je mi 17 let. Studuji grafický design na Nerudovce a současně se snažím ze sebe vydat maximum, abych se dostala na uměleckou univerzitu Ladislava Sutnara, a tak si následovně splnit můj největší sen - žít se v dospělosti uměním. Mým koníčkem není jen umění na plátně, papíru či na čemkoliv jiném, ale i na parketu - tanec.

Kdy jsi začala s tancováním a co tě k tomu vedlo?

Do taneční komunity jsem se dostala před 3 roky, ale s pravým tancováním jsem začala až teprve tenhle rok, kdy jsem pochopila, co vlastně tanec pro tanečníky znamená, i když tancuji jen pro radost a odreagování. Upřímně mě k tomu dovedla bývalá spolužačka a to jen kvůli tomu, že jsme nechtěly ztrácet volný čas válením se na gauči, ale aby jsme se aspoň trochu hýbaly.

Pověz nám, co *za druh tance vlastně* děláš?

Je to street dance. Na tréninku tancuji převážně hip hop. Hip hop je super, ale musím přiznat, že moje láska k waackin'u je přeci jen největší a převyšuje u mě všechny ostatní styly. Tento styl jsem se začala učit teprve toto léto na BO Summer a nevím jak, ale dopadlo to tak, že jsem byla v "battlu". Tam jsem si uvědomila, jak tento styl miluji, a jak jsem díky tomuto stylu sama sebou.

Takže tancuješ v nějaké skupině? V jaké a jak často?

Tancuji ve skupině B - Original a našim trenérem je Michal Zvara a.k.a Maykl (smích). Jak často? No snažím se chodit na každý trénink, který máme 2x týdně, ale bohužel mi to teď moc nevychází, kvůli zdravotním problémům a škole. Taky jezdím na zimní soustředění, které máme vždy před soutěžní sezónou a v létě pak na B-O Summer, tedy na letní taneční tábor pořádaný naší taneční školou.

Zmiňovala si, že se věnuješ i umění? Co to obnáší?

Věnovat se umění obnáší mnoho věcí. Když pomínu zápory, jakožto málo spánku, časový nátlak a stres z toho, že zrovna nemám inspiraci, či peníze na koupi nějaké krásné akrylové barvy, tak kladů je více. Má snaha přináší ovoce a ne tím, že by mě nejvíce naplňovaly třeba dobré známky nebo pochvala od učitele, spolužáka. Spíš mě naplňuje umění jako takové. Naplňuje moji duši a je vzduchem, který dýchám. Mohla bych ho také přirovnat k tlukotu srdce. Když vám tluč srdce, víte, že žijete. A právě proto se umění stalo mým zdrojem síly a životním stylem, protože vím, že díky němu žiji.

To si napsala moc hezky! Řekni nám teď prosím, jestli máš nějaký největší dosavadní úspěchy v tanci i v životě?

Za mé největší dosavadní úspěchy v tanci považuji za prvé to, že jsem se zlepšila za 3 roky v tanci. Za druhé jsem se dostala do tanečního battlu a získala pochvalu a obrovskou podporu, jak od svých přátel, tak i tanečníků a toho si neskutečně moc vážím :). Také to, že jsem konečně našla styl, díky kterému můžu ukázat svoji osobnost, a který je mi přirozený a cítím se v něm skvěle, že když ho tancuji před lidmi, tak stres odpadne a navíc si ještě říkám: "Teď je show time, čas se předvést a ukázat co je ve mně!". Tyto úspěchy bych zařadila i do

těch životních. Tam ještě patří asi i to, že jsem pomohla hodně lidem v životě chytit druhý dech. I to, že jsem se dostala na střední uměleckou školu. A také, že umím vykládat tarotové karty, díky kterým jsem mohla nasměrovat mnoho lidí správnou cestou a pro skeptiky připomínám, že nekecám a vždy jsem měla pravdu (smích).

Máš nějakou aktuální hlášku, kterou používáš ty a tvoje okolí?

Těch je strašně moc. Např. když jsme my dvě spolu na tréninku a nejde nám nic, tak říkáme, že dneska budou těžký feestyles. Nebo z dnu otevřených dveří na fakultě, kde jsem byla s kamarády. To tam padala věta: "Jsi tady sám za sebe!" A k té nás dovedl jeden zájemce, který měl za sebou jako ocásek svojí maminku a od té doby jsme si z toho dělali srandu. Vy se tomu nezasmějete, ale to není důležitý, hlavně, že se tomu směje tady Sára a Romík. Taky moje častá hláška je, že když zdravím svého přítele, tak pořád říkám: "Čus, peace, čau!" A ukazuju na prstech znak peace, joo směju se tomu zase sama... (smích)

Vzkaz čtenářům?

Jestli jste vydrželi a dostali jste se ve čtení mých keců až sem, tak díky. Mějte se pěkně a pamatujte si, že na konzultace na vysokou jdete sami za sebe. :D Takže peace, mějte se pěkně a přeji vám hodně úspěchu ve vašem životě.

Něco málo o mě:

"Umělkyně", která se zamýšlí nad smyslem všeho, občas ale smysl postrádající. Mé výtvary jsou následkem tíhy a sběru inspirace po všech koutech duše. Dělá mě to svobodnou a nezávislou.

č.1

Kdo jsi? Bloudíš v davu ztracených duší pohlcen lživými tvářemi ostatních. Ztrhávají tě z cesty a klamou na každém kroku který uděláš. Nikde nejsou žádné šipky, žádný směr. Přesto se nesmíš ztratit a zapomenout kdo jsi.

Tak kdo jsi?

č.2

Společnost od nás každý den něco očekává a vyžaduje. Když nesplníme jejich představy, stáváme se bezcennými. Náš nový věrný přítel je frustrace , která s námi bloudí nekonečnými, stále se opakujícími uličkami. Postavme se ale tomu všemu tváří a pojďme být svobodní.

č.3

Člověk se pořád jen ohlíží a s někým se srovnává, takhle nemůže být nikdy volný.

č.4

Nejvíce relaxační a uvolňující činností je malování hudbou. Necháte si pouze ty krásné melodie proniknout do duše a ony vám už samy ruku povedou.

Kateřina Vernerová